

Hồi thứ 72

Điền Quy Nông đại chiến Đông Hoài Đạo

Một trong bốn thị vệ tiến lại toan dắt tay thư sinh, Phúc Khang An hỏi :

- Hãy khoan ! Quý tính đại ca là gì ?

Theo thường tình, Phúc Khang An vẫn giữ lễ mạo với bọn thị vệ hô chúng bằng đại ca, nhưng quan hàm thị vệ so với hắn rất thấp kém, tất nhiên gã phải tiến lên thỉnh an. Tên thị vệ này nghe Phúc Khang An nói vẫn không lý gì đến hắn, chỉ đáp một câu "Thuộc hạ họ Trương". Phúc Khang An lại hỏi :

- Trương đại ca vào cung từ hồi nào, sao ta không gặp bao giờ ?

Tên thị vệ kia chưa kịp đáp, thì một tên thị vệ khác người to béo đứng đằng sau Lưu Chi Dư đột nhiên giơ tay lên, một món ám khí lấp loáng sáng ngân quang vọt ra bay về phía kỷ trà trên đặt Ngọc Long bôi. Món ám khí này bắn đi rất mạnh, xem chừng sắp đánh bể tám chiếc ngọc bôi.

Bọn vệ sĩ quát tháo om sòm. Những tay thiện xạ phóng tុ tiền phi tiêu, thiết liên tử, thiết tạt lê, bảy tám thứ bay về phía Ngân thoa bắn ra. Nhưng tên thị vệ to béo lại vung tay bắn liền một lúc ra bảy tám món ám khí.

Những tiếng keng keng vang lên không ngớt, đánh rớt những ám khí của bọn thị vệ. Cây Ngân thoa phóng ra trước bay tới kỷ trà móc lấy một chiếc Ngọc Long bôi bay tung lên. Lạ thay, chiếc ngân thoa tự động chuyển hướng móc chén Ngọc Long bôi bay vòng về trở lại đến tay tên thị vệ to béo.

Quần hào đứng trước tình trạng quái dị này đều há hốc miệng ra.

Hồ Phi thấy thân kỹ bắn ám khí của tên thị vệ to béo quá tuyệt diệu cũng không nhìn được, reo lên :

- Triệu tam ca !

Nguyên tên thị vệ to béo đó chính là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn đã hóa trang. Còn tên thị vệ đi cứu thư sinh cũng là một tay hào kiệt trong Hồng Hoa hội tên là Thạch Song Anh ở Quỷ Kiến Sầu. Bọn này đã chờ ở ngoài phủ Phúc Khang An để tiếp ứng.

Nguyên chúng thấy thư sinh lỡ tay bị bắt, thì gặp lúc thái giám Lưu Chi Dư qua liền bắt giữ để giả truyền thánh chỉ. Nhưng các hào sĩ giang hồ không hiểu quy củ ở cung đình nên vừa vào phủ Phúc Khang An đã bị lôi đuôi.

Triệu Bán Sơn thấy vẻ mặt và lời nói của Phúc Khang An ra chiều ngờ vực, lão không chờ hắn hạ lệnh bắt người đã hạ thủ trước, liệng mũi Phi Yến

Ngân thoa đoạt một chiếc chén ngọc. Mũi Phi Yên Ngân thoa này lão đã dày công chế tạo theo hình cánh cung, liêng ra rồi có thể bay quanh trở lại.

Triệu Bán Sơn vừa đoạt được chén ngọc đột nhiên nghe người hô "Triệu tam ca: bằng thanh âm rất chân tình chẳng khác thân nhân. Lão dương mắt lên nhìn về phía phát ra thanh âm mà chẳng thấy ai quen thuộc.

Nên biết lão chia tay Hồ Phi lâu ngày, thân hình diện mạo chàng đã biến đổi rất lớn. Đừng nói chàng đã hóa trang, dù có để nguyên chân tướng cũng chưa chắc lão nhận ra được.

Triệu Bán Sơn đang ở nơi thâm rừng hang cộp, ngó không thấy người quen, chẳng dám chân chờ. Lão lại giơ hai tay lên, bỗng nghe những tiếng vù vù không ngớt, bao nhiêu đèn nến đều bị ám khí bắn tắt hết.

Chỉ trong khoảnh khắc nhà đại sảnh tối om. Bỗng nghe tiếng người hô :

- Phúc Khang An ! Coi chiêu đây !

Tiếp theo hai tiếng rú thê thảm. Hiển nhiên đã có người trúng ám khí.

Lại nghe những tiếng binh khí đụng chạm nhau chát chúa. Một tên vệ sĩ chẹn bắt Thạch Song Anh.

Triệu Bán Sơn hô :

- Chúng ta đi thôi ! Không nên ham đánh !

Lão biết mình ở nơi hiểm địa mà xung quanh lại rất đông cao thủ, bản không trúng đích liền bỏ đi ngay. Còn việc cứu người rồi sẽ tính sau. Bây giờ nhân lúc đêm tối hỗn loạn mà không chạy để lỡ thời cơ thì chính mình cũng sẽ bị hãm vào vòng nguy hiểm.

Hiện giờ Thạch Song Anh đã bị cao thủ võ sĩ bắt cột lại, phía sau lại có hai người tấn công đến thì đến mình cũng chưa chắc đã thoát nạn, còn nói chi đến chuyện cứu người?

NGay từ lúc gã thư sinh bị Thang Bái bắt, Hồ Phi đã tính cách giải cứu nhưng trong đại sảnh cường địch đông quá. Ngay một trong bốn đại chưởng môn ngồi trên ghế thái sư chàng cũng chưa nắm chắc được phần thắng. Đột nhiên chàng thấy Triệu Bán Sơn tới nơi, phóng ám khí tắt đèn lửa, chàng không ngần ngại gì nữa vọt đến bên thư sinh.

Lúc Thang Bái điểm huyết gã, chàng đã nhìn rõ lão điểm vào ba huyết Vân Môn, Khúc Trì, Hợp Cốc, liền cúi xuống võ vào huyết Thiên tông ở sau vai gã, lập tức giải khai đọc huyết Vân Môn. Chàng toan nắm huyết Thiên Trì thì đột nhiên cảm thấy một luồng chưởng phong tập kích trên đầu. Chàng liền xoay tay đón đỡ.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng, hai chưởng đụng nhau, Hồ Phi bị chấn động lùi lại nửa bước. Chàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Chưởng lực người này thật là hùng hậu/

Chàng phải vận toàn lực để chống cự, liền cảm thấy nội lực đối phương ào ào xô tới liên miên không ngớt. Chàng không khỏi la thầm :

- Cuộc tỉ thí chưởng lực này không thể phân biệt thắng bại trong khoảnh khắc. Lát nữa đèn thấp lên thì mình khó lòng thoát thân được.

Hai tay đấu chưởng, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ đều là việc trong chớp mắt.

Bỗng nghe thư sinh khẽ nói :

- Đa tạ các hạ đã viện trợ.

Rồi gã nhảy vọt lên.

Hồ Phi ngạc nhiên, rồi tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Ta mới giải huyết Vân môn cho gã, còn huyết Khúc Trì và Hợp Cốc té ra được người đối chưởng với ta giải khai. Nếu vậy thì y là bạn chứ không phải thù.

Chàng nghĩ tới điểm này thì đồng thời đối phương cũng tự nhủ :

- Ta mới giải huyết Khúc Trì và Hợp Cốc, còn huyết Vân Môn nguyên đã được người đối chưởng với ta giải khai rồi. Nếu vậy thì y là bạn chứ không phải thù.

Hai bên nghĩ thế liền dừng tay lại.

Thiếu niên thư sinh cúi xuống cấp Tang Phi Hồng rảo bước chạy đi, vừa chạy vừa la :

- Phúc Khang An bị ta giết rồi. Xin các vị hảo hán phái Thiếu Lâm đánh mặt đông, hảo hán Võ Đương đánh mặt tây, chúng ta đều ra tay hạ sát.

Đoạn những tiếng khí giới vang lên. Ai nấy đều hoang mang.

Trong bóng tối bọn vệ nghe Phúc Khang An bị hại đều sợ toát mồ hôi. Lại nghe người hô "Hảo hán Thiếu Lâm đánh mặt đông, hảo hán Võ Đương đánh mặt tây thì càng kinh hãi hơn, nghĩ :

- Hai phái lớn này người đông thế mạnh, chẳng lẽ họ phản loạn cả rồi ?

Trong lúc hỗn loạn, Thang Bái lớn tiếng hô :

- Phúc đại soái vẫn bình yên, đừng mắc mưu bọn tặc tử.

Khi bọn vệ sĩ thấp đèn lửa lên thì Triệu Bán Sơn, Thạch Song Anh, thiếu niên thư sinh và Tang Phi Hồng đều đã trốn hết không thấy đâu nữa.

Phúc Khang An vẫn ngồi trên ghế. Thang Bái và Hải Lan Bất hộ vệ ở phía trước hắn. Cả bốn mặt hơn sáu chục tên vệ sĩ cao thủ bảo bọc rất nghiêm mật, dù có hàng ngàn cao nhân đồng thời tấn công tưởng cũng không động đến được sợi lông của hắn trong khoảnh khắc, chứ đừng nói dăm ba tên thích khách. Nhưng cũng vì bọn thủ hạ đều chạy đến bảo vệ Đại soái nên Triệu Bán Sơn và thư sinh mới thừa cơ chạy thoát thân, không thì mấy người này dù có võ công cao thâm đến đâu cũng khó nổi rút lui một cách bình yên.

Mọi người thấy Phúc Khang An thân sắc trấn tĩnh, mỉm cười, mới yên dạ. Họ lại thấy chưởng môn phái Thiếu Lâm là Đại Trí Thiên sư và chưởng môn phái Võ Đương là Vô Thanh Tử vẫn ngồi yên trên ghế, mới biết gã thư sinh hô hoán chẳng qua là để náo loạn nhân tâm.

Phúc Khang An cười nói :

- Bọn tặc tử hồ ngôn loạn ngữ, thiên sư và đạo trưởng bất tất phải quan tâm.

An đề đốc tiến lại trước mặt Phúc Khang An nói :

- Ty chúc bất tài để tặc tử trốn mất, cam đành chịu tội.

Phúc Khang An xua tay cười đáp :

- Vụ này đều do ta mà ra, chứ chẳng phải vì các vị kém bản lãnh. Ai nấy đều hết sức bảo vệ ta mà không lý gì đến bọn tiểu tặc.

Hắn rất lấy làm thỏa mãn vì bọn vệ sĩ hết sức bảo vệ cho hắn.

Phúc Khang An lại nói :

- Mấy tên tiểu mao tặc quấy rối phỏng có chi đáng kể ? Còn hai chiếc Ngọc Long bôi thì để chưởng môn phái nào đó sau này sẽ đoạt lại, đồng thời bắt cả hai tên mao tặc kia, chén Ngọc Long bôi sẽ thuộc quyền sở hữu của vị đó. Vụ này vừa đấu lực vừa đấu trí còn hay hơn là cuộc tử võ ở đây/

Quần hào đều lớn tiếng hoan hô, ca ngợi cách an bài tuyệt diệu của Phúc đại soái.

Hồ Phi và Trình Linh Tố đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi khâm phục Phúc Khang An giỏi tài ứng biến. Hắn đi nước cờ này không những che lấp được cái xấu về việc để mất chén ngọc mà còn gây mối họa tâm phúc cho Hồng Hoa hội. Trong võ lâm thiếu gì người háo danh sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế để đoạt lại Ngọc Long bôi. Bất luận thành công hay không, vụ này cũng gây cho Hồng Hoa hội thêm nhiều cường địch.

Phúc Khang An nhìn An đề đốc nói :

- Mời các vị tiếp tục tử thí đi !

An đề đốc dạ một tiếng rồi quay ra đồng dục tuyên bố :

- Phúc đại soái có lệnh mời các vị anh hùng thiên hạ tiếp tục cuộc tử thí tài nghệ để xem ba chiếc ngọc bôi còn lại thuộc về tay ai ?

Lão đã nói "Phúc đại soái có lệnh" nhưng lại dùng chữ "mời" để tỏ vẻ tôn trọng quần hào coi như khách quý.

Quần hào người thì ngó bảy cái chén ngọc trên kỷ trà, kẻ thì dòm bốn cái ghế Thái sư bỏ trống. Bây giờ phát giác chưởng môn phái Côn Luân Đạo là Tây Linh đạo trưởng đã bỏ ghế ngồi không biết đi từ lúc nào. Ai cũng nghĩ lão thấy võ công các phái đều cao hơn mình nhiều. Để bị đẩy xuống, sao bằng thoát vị trước bỏ đi để khỏi phải phơi bày cái thấp hèn kém cỏi của mình ?

Lúc này Hồ Phi lòng dạ rối bời, chàng tự hỏi :

- Sao hai đứa nhỏ song sinh của Phúc Khang An bị hắn đoạt trở lại ? Mình mạo xưng chưởng môn Hoa Quyền môn đã bị hắn phát giác chưa ? Đối phương không nói huyệch toẹt ra phải chăng đã ngấm ngầm bố trí cạm bẫy cực kỳ lợi hại ? Ta vừa giải huyệt cho thư sinh đã chạm chưởng lực của một người trong bóng tối. Nội lực của người đó hùng hậu hơn ta nhiều mà cũng

trợ giúp thư sinh, dĩ nhiên là một trong bọn quần hào tại đại sảnh, nhưng không hiểu là ai ?

Chàng biết rõ mình còn ở trong Phúc phủ lúc nào là tăng thêm phần nguy hiểm lúc ấy, nhưng một là trong lòng còn nhiều mối hoài nghi chưa giải thích được, hai là Phụng Thiên Nam cũng ở đây, nếu để hắn đi mất thì mai hậu khó lòng kiếm thấy. Ba là chàng muốn coi ba chiếc Ngọc Long bôi còn lại sẽ về tay chưởng môn phái nào.

Thực ra đây chỉ là những nguyên nhân phụ, còn nguyên nhân chính chàng chỉ ngấm ngầm nhắc nhở trong lòng. Chàng đoán Viên Tử Y thế nào cũng đến tham dự cuộc đại hội chưởng môn này. Chàng biết nàng sẽ tới nên dù gặp nguy hiểm đến đâu chàng cũng không chịu bỏ đi.

Lúc này trong đại sảnh có hai cặp tử võ. Bốn người đều sử binh khí. Hồ Phi vừa ngó đã biết là bản lãnh cao hơn những người đấu trước.

Chẳng bao lâu người sử Tam thiết côn thất bại lui xuống, còn người sử Lưu tinh trùy đứng lại. Hắn báo danh là Lưu Tinh Cản Nguyệt Đồng Hoài Đạo ở phủ Thái Nguyên.

Hồ Phi nghĩ tới mấy tháng trước khi giao thủ cùng Chung thị Tam hùng đã nghe bọn họ nhắc tới Lưu Tinh Cản Nguyệt Đồng lão sư. Nay chàng thấy Đồng Hoài Đạo quả nhiên sử song trùy rất thuần thục, mới mười mấy hợp đã đánh bại người sử thiết côn.

Tiếp theo hai người nữa cũng thua về tay Đồng Hoài Đạo.

Hai bên tử thí đã không có thâm cừ đại hận gì mà phần lớn chỉ được nghe danh chứ không quen biết nên ai thấy bản lãnh mình đã phân cao thấp hay kém một chút là rút lui liền, chứ không mạo hiểm quyết sống mái.

ở trước mặt Phúc Khang An, những người kém cỏi chỉ đánh mấy hợp đã rút lui không làm cho hắn hứng thú bằng những tay đánh ác liệt như bọn Hoàng Hy Tiết, Tang Phi Hồng, Âu Dương Công Chính, Cáp Xích hòa thượng.

Nhưng những người võ công cao minh còn nhiều, chắc về sau họ mới ra mặt, muốn thủ thắng không phải là chuyện dễ dàng. Những người không phải chưởng môn cũng nhơn nhơn muốn nhảy ra tử đấu, đều biến đổi chủ tâm tụ thủ bàng quan.

Lắm lúc hai người đấu tâm thường, chẳng có chi kỳ diệu nhưng những tay cao thủ như Thang Bái, Hải Lan Bật cũng hoan hô. Bọn hậu bối không hiểu lý lẽ chẳng trợn mắt há miệng cũng đứng ngay cán tàn, lên tiếng phụ họa, ra điều ta đây biết thưởng thức.

Tuy những người ra tử đấu đã hết sức cẩn thận, nhưng vào đấu trường rồi ai cũng mong thủ thắng mà khí giới lại không có mắt nên ba vị chưởng môn chết ngay đương trường, bảy người bị trọng thương.

Bọn đệ tử của những người bị tử thương muốn nổi nóng nhưng sợ oai Phúc Khang An phải ngấm ngấm để dạ. Những mối oan oan tương báo trong võ lâm này cuộc gió tanh mưa máu về sau nảy mầm từ bữa nay không phải ít.

Ba triều đại Thuận Trị, Khang Hy, Ung Chính đời nhà Thanh thường xảy ra những vụ phản Thanh, hơn trăm năm không thể bình định hết được. Mãi đến trung điệp đời Càn Long, nhân sĩ võ lâm mới tàn sát lẫn nhau, không nghĩ đến chuyện phản Thanh nữa, Thanh triều mới khỏi mối lo này. Phúc Khang An mở cuộc đại hội chưởng môn tuy chưa được hoàn toàn như nguyên song cũng đạt được chủ ý căn bản.

Về sau trong võ lâm cũng có kẻ sĩ giàu kiến thức hết sức điều giải mà không sao dập tắt được những mối thù oán giữa các môn phái. Ai không hiểu đó là âm mưu sâu xa của Phúc Khang An đều cho rằng vận khí nhà Mãn Thanh đang lúc thịnh vượng, khiến anh hùng thiên hạ thao mắng tàn sát nhau là ý trời muốn vậy.

Nhắc lại Lưu Tinh Cảnh Nguyệt Đồng Hoài Đạo sử cặp lưu tinh trùy không đây một giờ đả bại cao thủ chưởng môn năm phái. Những chưởng môn khác đâm sợ cặp trùy của lão không ai dám khiêu chiến nữa.

Hồ Phi mừng thầm nghĩ bụng :

- Lão là hảo bằng hữu của Chung thị tam hùng thì đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi cũng là xứng đáng.

Giữa lúc ấy ngoài sảnh đường có một tên võ quan ngũ phẩm tiến vào trước mặt Phúc Khang An để bẩm báo mấy câu.

Phúc Khang An gật đầu. Tên võ quan kia ra cửa đại sảnh lớn tiếng hô :

- Phúc đại soái mời Điền lão sư, chưởng môn phe Bắc Tông ở Thiên Long môn vào ra mắt.

Võ quan đóng cửa sảnh đường hô truyền ra ngoài.

Hồ Phi và Trình Linh Tố đưa mắt nhìn nhau, chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm :

- Hắn cũng đến rồi.

Lát sau Điền Quy Nông mình mặt trường bào ngoài khoác áo choàng, mỉm cười thủng thẳng tiến vào. Theo sau hắn có tám người vừa cao vừa thấp.

Hắn tới trước mặt Phúc Khang An khom lưng thỉnh an.

Phúc Khang An nghiêng mình đáp lễ, mỉm cười nói :

- Điền lão sư mạnh giỏi chứ ! Mời lão sư an tọa.

Quần hào thấy thế, nghĩ thầm :

- Võ công Thiên Long môn lừng danh thiên hạ đã mấy trăm năm. Từ cuối đời nhà Minh đến giờ, bốn họ Hồ, Miêu, Phạm, Điền đời đời sản xuất những tay hảo thủ. Tên họ Điền này khí phách không phải tầm thường. Phúc đại soái đối với hắn hiển nhiên khác hẳn những môn phái khác. Không hiểu hắn có tài nghệ ghê người thật chăng ?

Mỗi phái chỉ có bốn người tham gia đại hội mà Điền Quy Nông lại đem theo tám tên tùy tùng. Huống chi hắn còn khệnh khạng đến muộn. Quân hào tuy bị oai danh của hắn làm chấn động nhưng trong lòng vẫn có ý bất bình.

Điền Quy Nông nhìn chường môn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang gật đầu thi lễ, xem chừng không quen thuộc lắm nhưng đối với Cam Lâm Huệ Thất Tinh Thang Bái, hắn tỏ vẻ cực kỳ thân thiện. Thang Bái vỗ vai hắn cười nói :

- Hiền đệ ! Ca ca đây vẫn nhớ hiền đệ, nghĩ mãi không hiểu tại sao đến bây giờ vẫn chưa tới. Giả tử hiền đệ còn chậm nữa hay không đến lấy Ngọc Long bôi thì một mình ca ca đem Ngọc Long bôi về sao tiện ? Thiên Long môn của hiền đệ không được Ngọc bôi tất có một ngày kia, hiền đệ cao hứng tử đấu với ca ca. Khi ấy ca ca chỉ còn đường hai tay dâng chén ngọc chứ còn nói sao được, há chẳng nát bét ?

Lão nói rồi thuật lại chuyện Phúc đại soái cho tử võ để lấy ngự bôi.

Điền Quy Nông cười nói :

- Khi nào mỗ dám tử thí với ca ca ? Thiên Long môn của tiểu đệ nếu được Phúc đại soái gia ân, đại ca chiếu cố cho một cái Ngân Lý bôi đem về cũng đủ hoan hỷ quá rồi.

Hắn nói rồi hai người cùng cả cười. Tuy lời nói có vẻ khiêm nhượng nhưng hiển nhiên coi Ngọc Long bôi là vật trong túi của mình rồi.

Thang Bái tỏ ra rất thân thiện với mọi người, nhưng thái độ đối với Điền Quy Nông khác hẳn. Nghe ngữ âm hai người xưng hô thì dường như họ đã kết bái đệ huynh.

Hồ Phi nghĩ thầm :

- Ten họ Điền kia đã giao thủ với ta. Võ công hắn tuy cao hơn bọn này, nhưng chưa chắc đã bằng Thang Bái và Hải Lan Bất. Nếu bảo hắn nhất định đoạt được Ngọc Long bôi thì ra hắn coi thiên hạ không vào đâu.

Chàng nhớ tới hành động đê hèn ám toán Miêu Nhân Phượng của hắn liền định bụng:

- Hắn không đoạt được Ngọc Long bôi thì chẳng nói làm chi, bằng chẳng may hắn đoạt được, ta phải làm cho hắn mất mặt trước quần hùng.

Chàng đã giao thủ với Điền Quy Nông ở nhà Miêu Nhân Phượng bằng Hồ gia đao pháp chém thương cánh tay trái hắn, miệng học máu tươi. Ngày ấy chàng còn chưa được Miêu Nhân Phượng chỉ điểm những yếu quyết tinh diệu về đao pháp, huống hồ bây giờ chàng đã học được thành Hồ gia đao pháp, thiên hạ cơ hồ không ai thắng được chàng. Ngay đến cao thủ bậc nhất như Triệu Bán Sơn cũng chẳng hơn chàng được, dĩ nhiên Điền Quy Nông khó lòng địch nổi.

Lúc Điền Quy Nông bước vào, cuộc tử thí trong sảnh đường dừng lại một lúc, bây giờ khí giới lại chạm nhau chát chúa.

Điền Quy Nông ngồi trên ghế, tay cầm chung rượu, vẻ mặt rất ung dung. Mắt hắn ngó kẻ thắng, người bại chỉ mỉm cười. Có lúc hắn nói mấy câu nhàn thoai với Thang Bái.

Quần hùng đã nhận ra thái độ của hắn làm như cao nhân bậc nhất không thèm tranh thắng với mọi người, nhưng thực ra hắn muốn ngồi nghỉ cho khỏe để đối phó với người đã nhọc mệt. Hắn định chờ đến sau cùng cho quần hào sức cùng lực kiệt, mới phát huy toàn lực đánh một đòn.

Lưu Tinh Cảnh Nguyệt Đồng Hoài Đạo ngồi trên ghế Thái sư chờ lâu không thấy ai đến khiêu chiến liền đứng dậy đi tới trước mặt Điền Quy Nông nói :

- Điền lão sư ! Đồng môn muốn lãnh giáo những cao chiêu của lão sư!

Mọi người đều ngạc nhiên vì từ lúc khai diễn cuộc đấu những nhân vật đắc thắng cứ ngồi trên ghế để người khác đến khiêu chiến. Bây giờ Đồng Hoài Đạo lại bỏ chỗ ngồi lại thách đấu với Điền Quy Nông.

Điền Quy Nông cười đáp :

- Đồng lão sư làm gì mà vội thế ?

Tay hắn vẫn cầm chung rượu.

Đồng Hoài Đạo hỏi :

- Chẳng sớm thì muộn chúng ta cũng phải tỷ đấu một phen. Lão sư thừa cơ Đồng môn lúc này còn có khí lực để lãnh giáo, hay là muốn nuôi dưỡng tinh nhuệ để sau cùng mới ra chiếm tiện nghi ?

Nguyên Đồng Hoài Đạo là một người thẳng thắn mau miệng, nghĩ sao nói vậy chẳng úy kỵ gì.

Quần hào nghe lão nói huých toẹt ý định của Điền Quy Nông, mười mấy người lớn tiếng hoan hô. Bọn này thấy họ Điền làm bộ làm tịch đã nảy mỗi bất bình.

Điền Quy Nông khó nổi chối từ liền cười khanh khách nhìn Thang Bái nói :

- Đại ca ! Tiểu đệ phô trương cái dở !

Thang Bái đáp :

- Cung chúc hiền đệ mã đáo thành công !

Đồng Hoài Đạo quay lại trợn mắt nhìn Thang Bái lớn tiếng :

- Thang lão sư ! Phúc đại soái đặt lão sư vào địa vị một người trong bốn đại chưởng môn. Xin lão sư giữ công đạo cho. Nghe giọng lưỡi lão sư dường như có vẻ thiên vị.

Thang Bái bị lão nói thẳng một câu, không khỏi ra chiều bẽn lễn, cười gượng hỏi lại:

- Tại hạ bất công ở chỗ nào, xin Đồng lão sư chỉ giáo ?

Đồng Hoài Đạo đáp :

- Đồng môn chưa tỷ đấu với Điền lão sư mà Thang đại hiệp lại có lòng thiên vị. Các anh hùng thiên hạ ở đây đều nghe rõ cả.

Thang Bái rất lấy làm bực mình. Hai ba chục năm nay, ai cũng tỏ vẻ kính trọng lão, chưa một ai dám xung chàng như vậy. Hướng chỉ ở giữa đám đồng quần hào, Đồng Hoài Đạo ngang nhiên chỉ trích lão đến nơi thì lão không nổi giận sao được ? Nhưng lão là người dày công hàm dưỡng, vẫn mỉm cười đáp :

- Thang mỗ cũng chúc cho Đồng lão sư cờ ra đắc thắng !

Đồng Hoài Đạo sừng sốt nghĩ bụng :

- Hai người tử đấu, lão chúc một kẻ cờ ra đắc thắng, một người mã đáo thành công thì còn ai thất bại ?

Nhưng lão cũng không biện bác gì nữa, chỉ nói một câu :

- Thang lão sư ! Chúc lão sư cờ ra đắc thắng, mã đáo thành công.

Quần hào phá lên cười, miệng lẩm bẩm :

- Một người kỳ khai đắc thắng, một người mã đáo thành công đã là vô lý, không ngờ người thứ ba giữ mực công chính cũng lại đắc thắng, cũng lại thành công.

Điền Quy Nông nhìn Thang Bái ra hiệu mắt, ý nói :

- Đại ca cứ yên tâm, thằng cha này vô lễ, lỗ mãng mặc hấn. Tiểu đệ nhất định cho hấn một bài học.

Hấn từ từ bước vào giữa sảnh đường hô :

- Mời Đồng lão sư tiến lên !

Đồng Hoài Đạo thấy hấn chưa cởi trường bào, trong tay lại không có khí giới gì, càng tức tối đáp :

- Điền lão sư muốn dùng tay không để đón tiếp cặp Lưu Tinh Trùy của Đồng mỗ chăng ?

Điền Quy Nông tâm kế sâu xa, hành động thận trọng. Nếu trong vòng đôi ba chiêu mà hấn đánh ngã được Đồng Hoài Đạo thì thật nổi danh trước mặt quần hùng và tuyệt diệu vô cùng. Nhưng hấn coi Đồng Hoài Đạo thân thể to lớn, da thịt rắn như sắt, chẳng phải hạng người dễ ăn, hấn liền cười nói :

- Lão sư nổi tiếng về tuyệt kỹ Lưu Tinh Cản Nguyệt, tại hạ chưa chắc đã địch nổi !